

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci navrhovatele: **CWI Smíchov s. r. o.**, se sídlem Archeologická 2256/1, Praha, zastoupen Mgr. Josefem Březinou, advokátem se sídlem Americká 177/35, Praha, proti odpůrci: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - obecně závazné vyhlášky Hlavního města Prahy č. 33/1999 Sbírka právních předpisů hlavního města Prahy, o stavební uzávěře ve velkých rozvojových územích hlavního města Prahy, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 A 177/2018 – 27,

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Navrhovatel **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odpůrci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Návrhem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 10. 2018 a postoupeným Městskému soudu v Praze dne 26. 10. 2018 se navrhovatel domáhal zrušení obecně závazné vyhlášky č. 33/1999 Sb. právních předpisů hlavního města Prahy, o stavební uzávěře ve velkých rozvojových územích, ve znění nařízení č. 22/2002 Sb. právních předpisů hlavního města Prahy, v textové a grafické části přílohy č. 1 vymezující zakres velkého rozvojového území „Smíchov – jih“. Svoji aktivní legitimaci navrhovatel dovozoval ze skutečnosti, že je vlastníkem pozemků č. parc. X, XX, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, vše v katastrálním území Smíchov, obec Praha, zapsaných v katastru

nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha, na LV č. X (dále též „pozemky“ nebo „pozemky navrhovatele“), které se nacházejí na území zatíženém stavební uzávěrou, a na nichž navrhovatel míní realizovat záměr stavby „Polyfunkční centrum Smíchov“ skládající se z rezidenční a kancelářské výstavby.

[2] Navrhovatel nabyl pozemky na základě kupní smlouvy ze dne 7. 10. 2015. V návrhu mezi jiným tvrdil, že stavební uzávěra je v rozporu s hmotným právem, neboť byla vyhlášena bez časového omezení. Dále uvedl, že stavební uzávěra je vázaná na schválení podrobnější plánovací dokumentace území, přičemž práci na této dokumentaci odpůrce nikdy ani nezahájil. Navíc již několikrát udělil výjimku z totožné stavební uzávěry pro jiné záměry a některé orgány odpůrce dokonce navrhovateli přímo potvrdily neexistenci relevantních důvodů pro další trvání stavební uzávěry. Tyto okolnosti vedly navrhovatele k závěru, že stavební uzávěra není v souladu s hmotným právem a neexistují žádné legitimní důvody pro její trvání. Navrhovatel také uvedl, že na něj není aplikovatelná roční prekluzivní lhůta stanovena v § 101b odst. 1 s. ř. s.

[3] Městský soud návrh dle § 46 odst. 1 písm. b) pro opožděnost odmítl. V usnesení zevrubně popsal objektivní prekluzivní lhůtu ve vztahu k abstraktnímu přezkumu opatření obecné povahy, čímž nyní projednávaná obecně závazná vyhláška hlavního města je (pro podporu svého závěru soudu uvedl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2012, č. j. 4 Ao 8/2011 – 68). Prekluzivní lhůta pro podání návrhu na zrušení stavební uzávěry uplynula dne 31. 12. 2011, k čemuž soud podpůrně uvedl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 23/2015 – 45.

[4] Odpůrce se k návrhu vyjádřil až dne 20. 12. 2018 (v den vydání napadeného usnesení). Ve vyjádření především zdůraznil, že stavební uzávěra není v rozporu s hmotným právem, neboť byla vydána v souladu s tehdy účinnými zákony. Návrh byl podán opožděně, přičemž neudělení výjimky nemohlo zasáhnout do práv navrhovatele. Odpůrce dále poukázal na skutečnost, že pod pozemky navrhovatele se nachází vodní dílo, o jehož vlastnictví se vede spor, a které lze využít jako náhradní zdroj pitné vody pro 600.000 lidí. Ve vyjádření uvedl, že v současné době se projednává návrh na udělení výjimky ze stavební uzávěry mimo jiné i k pozemkům navrhovatele.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti usnesení krajského soudu podal navrhovatel (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že odmítnutí jeho návrhu pro opožděnost je nezákonné, neboť ve svém důsledku mu „odepírá právo na soudní ochranu jeho ústavou garantovaných práv a staví jej tak do situace absolutní odepření spravedlnosti.“ Stěžovatel dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2012, č. j. 4 Ao 8/2011 – 69, ve kterém soud rozhodoval o totožné stavební uzávěře, přičemž tuto v projednávané věci ve vztahu k pozemkům navrhovatele zrušil. V části týkající se otázky zákonnosti stavební uzávěry (tvrzený rozpor s hmotným právem) stěžovatel fakticky převzal část svého návrhu. Nově uvedl, že o výjimce ze stavební uzávěry doposud nebylo rozhodnuto.

[7] Pro výše uvedené navrhl zrušit rozsudek městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[8] Odpůrce ve svém vyjádření odkázal na vyjádření k žalobě a zdůraznil, že návrh na udělení výjimky ze stavební uzávěry v současné době čeká na projednání. Důvodem, pro který Rada hlavního města Prahy v minulosti výjimku ze stavební uzávěry neudělila, byl nejasněný technický a právní režim záložního zdroje pitné vody.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod a v řízení je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Je nesporné, že nyní posuzovaná stavební uzávěra vydaná ve formě obecně závazné vyhlášky obce (hlavního města Prahy) je svou povahou opatřením obecné povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2012, č. j. 4 Ao 8/2011 – 68). V citovaném rozsudku se jednalo o návrh na zrušení opatření obecné povahy - obecně závazné vyhlášky Hlavního města Prahy č. 33/1999 Sb. právních předpisů hlavního města Prahy, o stavební uzávěře ve velkých rozvojových územích hlavního města Prahy.

[12] Podstatnou otázkou nyní projednávané věci je včasnost podání návrhu na zrušení této stavební uzávěry.

[13] Stěžovatel k této otázce toliko zopakoval, že se na něj roční lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101b odst. 1 nevztahuje. Nemožnost se domoci zrušení obecně závazné vyhlášky pak považuje za odepření svých ústavou garantovaných práv.

[14] Otázkou zrušení opatření obecné povahy pro jeho zásah do vlastnických práv po uplynutí objektivní lhůty se zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36, se závěrem (důraz přidán soudem): „*Soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Prvním typem návrhu je **návrh na soudní přezkum opatření obecné povahy**, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, a to **ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s.** Druhým typem je návrh na **incidenční přezkum opatření obecné povahy** dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen **ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito**; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. **ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.***“

[15] Vlastníci pozemků, kteří byli na svých právech dotčeni obecně závaznou vyhláškou, tedy i stěžovatel, se mohli i po uplynutí prekluzivní lhůty domoci se soudního přezkumu (ochrany svých práv).

[16] Stěžovatel tak měl dvě možnosti. Buď navrhnout soudní přezkum stavební uzávěry (abstraktní kontrolu) ve lhůtě tří let od přijetí opatření obecné povahy, nebo přezkum stavební uzávěry spojit s žalobou nebo jiným návrhem ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito (typicky žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, který potvrdil odvolání proti zamítnutí návrhu na vydání územního rozhodnutí stran rozporu s opatřením obecné povahy – stavební uzávěrou) ve lhůtě pro podání žaloby.

[17] V nyní projednávané věci stěžovatel zvolil cestu abstraktního soudního přezkumu opatření obecné povahy. Městský soud k tomuto podal zcela správný výklad objektivní lhůty a jejího plynutí a uplynutí (srov. třetí a čtvrtou stranu napadeného usnesení). Stěžovatel závěry soudu ani fakticky nerozporoval, toliko namítal nemožnost soudní ochrany uplynutím objektivní lhůty, což je však názorem nesprávným (srov. body [14] až [16] odůvodnění rozsudku).

[18] Ústavnost objektivní lhůty pro abstraktní přezkum opatření obecné povahy potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 7. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 34/10 (blíže zejména bod 42 nálezu).

[19] Závěrem soud připomíná, že pro účely běhu subjektivní lhůty pro podání žaloby je nutno právnímu nástupci přičítat i jednání (ať již ve formě konání či opomenutí) jeho právního předchůdce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 As 455/2017 - 32).

[20] Pro výše uvedené jsou námitky stěžovatele nedůvodné. Krajský soud věc posoudil správně, přičemž jeho argumentaci se nedá nic vytknout.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Stěžovatel se svými kasačními námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, který by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu